

Вѣстникътъ излиза дваждъ: на 1 и 20 а притурката, — еднѣждъ: на 10 число всѣки мѣсець
ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. ЦОЕВА.

По женското образование.

Не веднѣждъ сме писали и повторили, че на жената не трѣбва да се даде едностранчиво само образование, и че тя, освѣнъ нужнитѣ и необходими за всѣка жена — възпитателка познания, трѣбва да знае и нѣкое занаятъ, не съ цѣлъ да остави дома си и ходи по-пазаритѣ и мегданитѣ, както ни укорпхж нѣкои, но защото знанието на занаятъ осигурява повече всѣка жена, и я прѣдпазва отъ всѣка безнравственостъ, отъ колкото знанието на прѣсти на всичкитѣ нравствени принципи и затварението ѝ въ харемлицитѣ. Освѣнъ това, какви още добри слѣдствия може да има знанието на науката и искуството, понеже много пжти въ разнитѣ броеве на Ж. Свѣтъ сме помѣстили, днесъ съ особена редостъ и вътрѣшно задоволство отстъпваме колонитѣ на Ж. Свѣтъ на напечатаното въ вѣстникъ «Миръ»

мнение подъ надсловъ «Реформи по учебното дѣло,» въ което виждаме, че нашитѣ толкова годни възгледи, относително женското образование,

почнахъ да се признаватъ като най-спасителни. Ние въ единъ отъ близкитѣ си броеве ще се повърнемъ върху въпроса. Ето мнението:

«Едноврѣменно съ уплътване мжжкото население къмъ земледѣлието и занаятитѣ, трѣбва да се регулира съ голѣмо внимание и женското образование въ страната. Днешнитѣ дѣвически училища и гимназии, по нашето дълбоко убѣждение, като земаатъ дѣщеритѣ на нашитѣ земледѣлци, занаятчи и търговци, прѣфиняватъ ги, до такава стѣпень, щото тѣ ставатъ некадърни, абсолютно, за никаква работа, освѣнъ да стоѣтъ съ сгжрнати ржцѣ, облѣчени като кукли; да свпрѣтъ на пияно, да губѣтъ врѣмечи си въ вѣчни расходки и забавления! И тѣжко и горко на тая учеща мома, която

Г-жа Severine

то не може да се задоми за чиновникъ, или офицеръ! За нещастие на тия учени момѣ, чиновничеството и

офицерството е ограничено само въ нѣколко голѣми градове, тогава когато на всѣкъждѣ тѣ сж принудени да се прѣвиватъ съ години, до като мирясжтъ да се оженжтъ за нѣкой еснафлия или земледѣлецъ, въ кжщата на когото иска работа, иска стопанствуване!

А, при прѣобладаването на земледѣлци занаятчи и търговци, тия нещастни за ученитѣ моми женидби ще бждатъ много! Ето едно зло, което трѣбва да се корени, до като е врѣме!

Ние трѣбва да слѣдимъ всички реформи, които ставатъ въ това направление за да не се увеличае да мислимъ, че нашитѣ богатства сж се развили до такава степенъ, щото само едно общо образование ни липсува, за да бждемъ щастливи!

Има далечни страни отъ България, които днесъ по своитѣ реформи и наредби да даватъ примѣръ на свѣта. Тия страни, съ своето земледѣлческо и индустриално производство, задаватъ голѣмъ страхъ, чрѣзъ усиляването на единъ износъ, който отдавна започна да конкурира на Европейскитѣ държави. Това сж Съединенитѣ Щати. Не е безъ интересъ за читателитѣ, ако имъ съобщимъ единъ прѣсенъ фактъ, който иде да потвърди нашитѣ мнѣния, относително нуждата отъ една реформа въ нашето учебно дѣло.

Въ Нью-Йоркъ, на послѣднѣо врѣме, е откритъ женски земледѣлчески институтъ, въ който младитѣ момичета ще могатъ да получатъ пълно образование, необходимо да могатъ да управляватъ едно земледѣлческо стопанство, а освѣнъ това, тѣ ще могатъ да се запознажтъ съ най-потрѣбнитѣ познания по хигиената по общитѣ науки, и най-послѣ по желание могатъ да изучаватъ изящнитѣ искусства (живописство, музика и др.). Программата на занятията въ тоя институтъ е съставена твърдѣ удачно и обхваща дълбоко физиологията на съвременната жена. На специалното образование, или по добръ въспитание, е обърнато особено внимание и главната задача се състои въ това, да се развие у жената вкусътъ къмъ простота, сериозностъ, солидностъ, да се всели въ неѣж любовь и привързаностъ къмъ земледѣлческото стопанствуване.

Общото образование обхваща литературата и моралътъ, техническото — курсъ по общото земледѣлие и специалнитѣ негови части, които се отнасятъ къмъ кръжгътъ на дѣятелността на една земледѣлческа стопанка, а освѣнъ това се изучаватъ: ботаника, лѣсоводство, овощарство, цвѣтарство и други. Младитѣ момичета се обучаватъ практически въ приготвянето на евтини и здрави ястия, обикновено употребявани въ земледѣлческитѣ семейства, а така сжщо и ястия за празнични и голѣми дни.

Туалетътъ на момичета, които слѣдватъ въ тоя институтъ, е простъ — скроменъ, но хигиениченъ, приспособенъ на работа въ кухнята и градината. Дрѣхитѣ си приготвяватъ сами момичетата. За празнични дни иматъ по-хубави дрѣхи, приготвени така сжщо отъ тѣхъ. На ржководѣнието, слѣдователно, е обърнато голѣмо внимание.

Това ново американско учрѣждение разрѣшава единъ отъ най-главнитѣ въпроси; то иде да удовлетвори

ри една отъ най-насъжити поурѣби въ нашия вѣкъ. Тая потребностъ се чувствува въ много страни на Европа, въ която доставляването на жената нуждитѣ познания за покойния земледѣлчески животъ срѣща голѣми затруднения. Съвременната система на *«градското възпитание»* отдѣля дѣщеритѣ на земледѣлцитѣ отъ земледѣлческото стопанствуване, внушава имъ отврѣщение и даже прѣзрѣние къмъ тая дѣятелност и ги поставя да мислжтъ, че само женитѣ на граждани-тѣ сж щастливи. Въ сегашно врѣме, млади хора, съ земледѣлческо образование, които желяжтъ да се посвѣтижтъ на земледѣлческа кариера въ нѣкое село, мжчно или съвсѣмъ не могатъ да си намѣрижтъ другарка, отъ кръжгътъ на по-образованитѣ момичета, съ една подготовка къмъ земледѣлческия животъ.

Избѣгването отъ селата на интелегентнитѣ млади моми, неминуемо влече слѣдъ себѣ си и избѣгването на младитѣ момци и тукъ именно се оправдава французката поговорка: *«Sans la fermière — point de fermier»*. т. е. безъ селска стопанка не може да има селски стопанинъ. Тая поговорка може да се приспособи напълно и къмъ тия млади селски стопани, съ извѣстно земледѣлческо образование, женитѣ на които не знажтъ нищо земледѣлческо стопанствуване, нито пъкъ обичатъ селския животъ.

Откриването на подобни училища прѣмахва аномалията, която сжществува въ селския животъ

Още въ началото на настоящия вѣкъ, прочутия френски агрономъ Матей Домбалъ е гледалъ въ въспитанието дѣщеритѣ на състоятелнитѣ землевладѣлци, като на едно отъ най-главнитѣ прѣпятствия за нормалния селски животъ. *«Това въспитание — е писалъ той — е слѣдствие отъ оная тенденция, която отдавна привлича земледѣлцитѣ въ градеветѣ и, ако и да живѣжтъ нѣкои въ селата, тѣ се стрѣмижтъ да даджтъ на дѣщеритѣ си такова въспитание, щото тѣ да могатъ да игражтъ роля и въ градското общество, което най-послѣ ги отдѣля отъ селския животъ»*. Това отвращение къмъ природата, слѣдователно, се дължи исклучително на фалшивото въспитание, защото, както е забѣлжжиль други единъ френски ученъ, Жуанъ, нищо не бърка *«да се има салонъ»* въ село, само съ това условие, щото госпожата да благоволява отъ врѣме на врѣме да пзлиза отъ него и да се явява въ курникътъ и кухнята. Положението на момчетата добили срѣднѣо или висше земледѣлческо образование, по отношение селския животъ, безъ съмнѣние, е много по-завидно, отъ колкото на момичета. Но, когато дойде врѣме момчетатата да се женжтъ, тѣ сж възскателни; на тѣхъ е нужно да иматъ другари, не само образовани, но и подготвени за селско-стопанска дѣятелностъ. Тия двѣ, едно друго неисключаючи се качества, сега твърдѣ рѣдко се срѣщатъ въ една и сжща мома и това ще бжде до тогава, до когато въ земледѣлческитѣ страни не се открижтъ специални женски училища, както е това въ Нью-Йоркъ.

Нуждно ли е да казваме, какъво трѣбва да правимъ ние, като земледѣлчески народъ?

Б.

Г-жа Severine.

Г-жа Severine е една отъ най-популярнитѣ писатели въ Франция и обожателка, особено между по долната класа, която тя защищава съ особена грижа, като не допуска да се експлуатира нейната слабостъ отъ по-силнитѣ.

Нейния пламененъ тонъ, съ който тя пише, оригиналността на тематѣ ѝ, дълбокостта на мислитѣ поставяйтъ г-жа Severine въ едно завидно мѣсто между филозофитѣ и публицисти на вѣка ни.

Тя е редовна сътрудница на Figaro, Eclair journal. А съ псевдонима Jacqueline пише и въ Gaulois и Gis-Blas. Ауденцията ѝ съ Папа Леонъ XIII, която се е обнародва въ Figaro, е най-забѣлжителната отъ публицистическото ѝ поприще. И дѣйствително, може ли да се прѣдстави нѣщо по странно и духовито отъ разговора между началника на католицизма и бившата директорка на «Народния гласъ», на този антихристияническия и социалистически вѣстникъ?

Раскошътъ. *)

Привикнали сме да укоряваме раскоша, да въставаме противъ него, да го считаме като виновникъ на всѣкаквъ развратъ и на всѣко общественно пседанне.

Какво нѣщо е раскошъ?

Раскошътъ нищо друго не е освѣтъ, слѣдствие на голѣма умствена развитостъ, на изящността и търговски отношения. Раскошътъ, дѣйствително не би съществувалъ, ако не съществуваше промишлеността. Но нито промишлеността съществувала би, ако не съществуваше науката, изящността, на които резултатитѣ сж: изнамѣрванieto машинитѣ, занаятията; нито науката би съществувала, ако нѣмаше умъ, остроумие. Раскошътъ, значи, е слѣдствие на по-високитѣ и по честнитѣ човѣчески дѣяния. Той е желателенъ, за туй, защото служи като доказателство на прогреса и благоденствие. Той е прѣдпочтението на хубавото отъ грозното, на свѣтлото отъ тъмното, на доброто отъ злото. *Богатство* за раскоша — ако може да се нарече богатство — ще трае толкова, колкото и свѣтътъ. Никакво различие не би съществувало въ човѣчеството и обществата, ако работитѣ бѣхж друго яче. Това чувствование на гармоничността, симетрията, хубавото, изящното на най-високото искусство въ изработванieto; на сполучливата грациозност на памтивѣковнитѣ работи, всички тия се противопоставяйтъ като неминуема ограда противъ старотипната сепията и противъ първобитната изящностъ и промишленостъ.

Раскошътъ самъ по себе си не е нито нравственъ нито безнравственъ, но е срѣденъ. Неговото влияние е различно споредъ човѣка. Той е, тъй да кажемъ, прѣувеличенното благоденствие. Ако той става причина за умножаване на нѣкои недостатѣци — които инакъ го прѣдшествували — извади сжко на явѣ нѣкой добродѣтели както напр. благоприличieto, гармонията, омайванieto, нѣща които бѣхж неизвѣстни.

Понеже той бѣше свърѣмененъ съ всѣко обще-

ственно или народно прѣцвѣтяване, заключихж, че той е главния виновникъ на това, когато въ дѣйствителностъ бѣше слѣдственно появяване.

Както пъкъ думата прѣцвѣтяване подхожда къмъ падающитѣ народи, които сж се развили до пълното цвѣтяване — защото инакъ не би ималъ прѣцвѣтяване —, раскошътъ се явява, естествено, въ всѣко падающе общество, само за това, защото съставлява нераздѣлната частъ на всѣко прогресирующе общество и защото нѣма силата да въздържа и въспрѣ паданieto. Отъ тукъ слѣдва погрѣшната за него идея.

Раскошътъ не е причината за пседанне, нито на Истокъ, нито на Атина, нито на Римъ, нито на Византия. Съсипителний елементъ, който ги разруши имаше другадѣ прѣстола си.

Ненаврѣменното бързо републикантско управление биде разрушително за Атина. Обществениитѣ класи не бѣхж още подготвени за подобно управление. Освѣтъ това, както забѣлзва и, Монтескьо, «Атинскитѣ граждани толкова се бѣхж възгордѣли за гдѣто подѣйствуваха за Саламинското сраженне, щото считаха себе си равни съ генералитѣ си и еднакво достойни за съставяне и практикуване на законитѣ.»

Колкото се отнася до Византицитѣ, съ които толкова обичатъ да ни сравняватъ, пахлуването на Турцитѣ, настаняването имъ, съборитѣ, на които прѣстола бѣше Елленската Империя, станаха най-главнитѣ причини за пседанieto. Ония вселенски събори, виновници на толкова революции, спорове и прѣпирни възбудиха стария на Гърцитѣ духъ къмъ тънкоеловие. Най-отличнитѣ умове се подхвърлиха страстно къмъ прѣпирни спорове, като прѣкарвахж врѣмето съ прѣпирни за нищожни тънкости тогава, когато важния неприятелъ напредваше, като покоряваше околности народи.

«Турцитѣ бѣхж прѣдъ Цариградскитѣ врати,» казва Волтеръ, «и теолозитѣ се разисквахж още за двойността на Исусово естество.

Раскошътъ, значи, свършено е невиненъ отъ отдаденитѣ му злини. Той по степенята на цивилизацията на разнитѣ епохи се увеличаваше или намаляваше.

Желанието на показване и отличаване е характеристиката на човѣчеството въ всичкитѣ вѣкове, съ единичната разлика само, че понеже промишленитѣ срѣдства, съ които тогава се разпознава бѣхж съвсѣмъ елементарни, а раскошътъ не произвеждаше голѣмо впечатление, макаръ цѣльта на показване бѣше еднаква съ тоя на днешнитѣ дни.

Въ тринадесетия вѣкъ постиланieto на стантѣ съ рогожи се считаше толкова луксозно, колкото днесъ се считатъ постиланieto на раскошнитѣ Персийски килими.

Раскошътъ, значи, никѣга не е билъ началото на народното пседанне. Повтаряме, че той подѣйствува за уравновѣсяване между нравствениитѣ и материялнитѣ сили.

Расцвѣтяването на висшитѣ душевни наклонности, не се състои въ безграничното напредване на благоденствието и изящността, но въ ослабване на

*) Не се публикува съ цѣлъ да побудимъ читателскитѣ къмъ раскоша но за оригиналността на мислитѣ. Ж. С.

принципите, съставляющи основата на обществото. Когато принципите (догмите) се расклатятъ, изгубватъ голѣма частъ отъ довѣрието си. Когато тѣхната истинностъ се разисква отъ науката, всеко индивидуално или сравнително дѣйствието отстапва, като остава новъ идеалъ, който да схожда съ правитѣ и житейски нужди. Тукъ тогава привременно се концентриратъ дѣйствиата на ослѣпята. Душата по нѣмание по висша храна, се атрофира, ослабва и лесно се обзема отъ непростителни желанія. Колкото идеалътъ пада, материята придобива сила и сѣщество.

Единичката тогава грижа се явява показването, когато и раскошна прѣобладава и царува.

Мария Деремъ

преддателя за съединението
на Французките жени.

История на прѣстена.

(Прѣводъ отъ нѣм. и.)

Много жени иматъ навикъ да украшаватъ ржцѣтъ си съ много прѣстени, като мислятъ, че съ това ще се покажатъ по-хубави и по-привлѣкателни; но тѣ съ тие мисли се много измамватъ, защото прѣстеникъ не само не украшава ржката, угрозява и прави отвратителна дори и най-хубавата ржа.

Всички украшения трѣбва да се употребяватъ, но съ умѣреностъ.

Прѣстеникъ служелъ е като украшение и у дѣвни народи; така Египтяните сж украшавали прѣститѣ си съ много прѣстени; открити сж и много мумии, на които прѣститѣ сж украсени съ много прѣстени. Това нѣщо се вижда нѣкакъ чудновато, защото Египтяните сж били единъ народъ най-образованъ, и цивилизованъ и разбиралъ, кое е хубавото и привлѣкателното, а кое не таково; но повидимому тие прѣстени сж ги употребявали само нѣкои лекоумни интелигентни, каквито има у всички цивилизовани народи. Това нѣщо се е случавало и въ Италия. Така напр. Етрускиятъ, и жени, и мъже сж носѣли твърдѣ много украшения, които, обаче, били тънки и прѣвѣсходни примѣри на златарското искусство.

Римляните тоже сж украшавали прѣститѣ съ прѣстени, желѣзни, сребърни и златни; нѣкои отъ тие прѣстени сж служели и като ключове, за отваряне на долаци и ковчези; Когато пакъ Римската империя се намирала подъ управлението на много мекушави императори, тогива всеки, колко-годѣ богатъ Римлянинъ украшавалъ прѣститѣ съ много прѣстени, имен-но, змѣ съ по-голѣми и тежки, а лѣтъ съ по-тънки и леки. При това тѣ много се гордѣяли и се надирѣварвали кой да покаже по-хубави такива.

Прѣзъ сребрните вѣкове когато хората сж отбѣгвали многото украшения, прѣстеникъ не се употребявали твърдѣ много; тогива хората сж отбѣгвали и всички други златни и сребърни украшения, та и за туй отъ тая епоха не сж останали много такива.

Така е било прѣзъ 12-ия и 13-ия вѣкове но прѣзъ 15-ия вѣкъ, когато мекушавостта на нравитѣ била най-голѣма, тогива и прѣстеникъ се много употребявали; мъже и жени, момци и дѣвци натоварвали прѣститѣ си съ много прѣстени, скжпоцѣнни.

Прѣзъ врѣмето на възраждението, когато сжщевременно станжло и отдриванieto на Америка, отдѣто сж донасяли най-много злато и скжпоцѣнни камъни, прѣстеникъ сж билъ въ голѣмо употребление, като се изработвали най-искусно и най-майсторски; впрочемъ отъ тая епоха тоже сж останали малко, но добри примѣри на тогивашното искусство.

Прѣзъ 17-ия и 18-ия вѣкове прѣстеникъ сж се употребявали малко; но прѣзъ свѣршъка на мнжлото столѣтие, когато се е случило и френското възстание, богатитѣ французойки украшавали сж съ прѣстени не само прѣститѣ на ржцѣтъ си, на дори и онне на краката си.

Прѣстеникъ се е употребявалъ и въ началото на настоящия деветнайсетия вѣкъ, а въ настоящето врѣме не се употребява много отъ висшитѣ общественни класи. Сега само тие, които сж забогатѣли отъ послѣ много, обичатъ да носѣтъ прѣстени за украшение. Тоже много обичатъ да ги носѣтъ богатитѣ въ Америка, които често пѣкъ въ прѣститѣ си носѣтъ бюджета на цѣла държава.

* * *

Прѣстеникъ прѣдставлява единъ вѣжъ, та и за туй и въ годежитѣ, годежитѣ размѣняватъ прѣстени, за да покажатъ, че както прѣстеникъ нѣма край, така сжщо и тѣхна любовъ нѣма да има край, но все вѣчно ще се продължава. Прѣстеникъ, които служатъ за тая цѣль нѣматъ никакво особенно украшение, а пакъ другитѣ иматъ на горната си страна прилѣпенъ скжпоцѣнъ камъкъ, най-искусно изработенъ или пакъ извѣстната плоча, която отъ староврѣме, т. е. отъ епохата на Александра Великого и до днесъ служи сжщевременно и като печатъ: сирѣчь на тая плоча сж издѣлани началнитѣ букви отъ името и презимето на човѣка, който въ случай напечатва съ него нѣкой документъ, писмо и пр. Това вече прѣдставлява особенно искусство и златаритѣ и печаторѣзачитѣ се надирѣварятъ, кой да приготви по-искусни плочи.

Прѣстеникъ е едно украшение на ржката, та за туй тоя се изработва съ голѣмо прилѣжанне и искусство; скжпоцѣнниятъ именно камъкъ, който украшава прѣстена, трѣбва да се постави на мѣстото си яко и хубаво.

Прѣзъ всички врѣмена оння, които сж се занимавали съ изработването на прѣстени, сж се старали все да произвеждатъ много хубави изработени прѣстени. Като писатъ човѣкъ останжилтъ отъ тогивашнитѣ врѣмена прѣстени вижда, че дѣйствително тѣ сж изработени съ най-голѣмо искусство. Най-често тѣ сж украсени съ скжпоцѣнни камъни отъ горната си страна, а понѣкога и отъ долната, но така яко сж прикрѣпени тия камъни на мѣстото си и така прѣкрасно изработени, що-то да се зачуди само и се възхити човѣкъ. Въ нѣкои

пръстени се забѣлзва и друго искусство, сирѣчь живописъта. Нѣкои добри занаятчи сж изображавали съ емайль по пръстенитѣ разни най-красиви изображения, микроскопически които въздигватъ въсхищението. Такива пръстени сж се съхранили отъ оная епоха достатъчно съ разнитѣ колексии и прѣдставляватъ много добри украшения за ржката.

Прѣзь 17-ий и 18-ий вѣкове туй искусство бѣше се прѣнебрѣгнало и останало назадъ; но отъ XVIII-ия вѣкъ сж останали и се съхраняватъ доволно пръстени, извѣстни за хубостъта имъ; тѣ иматъ нашарени скжпоцѣнни камъчета и всичкитѣ любители на археологическитѣ колексии ги търсѣтъ съ голѣмо прилежанне.

Прѣзь XIX-ия вѣкъ хората никакъ не обръщахъ вниманія на искусственото разработване на пръстенитѣ, но ги оцѣнявахъ споредъ материята имъ; за туй прѣзь тая епоха искусството останѣ назадъ; всѣки златаръ глѣдаше да приготви колкото може повече пръстени съ единъ скжпоцѣнъ камъкъ а за искусственото му разработване не изгубваше никакъ врѣмето си, като знаеше, че въ единна и въ другия случай ще се продаде съ истинната стойность.

Такъвато пръстенъ не прѣдставлява веќе украшени на ржката, нито художественно издѣлие, но засвидѣтелствува просто богатството и дълбокъта на носящия.

Впрочемъ нужно е да си исповѣдаме, че златарското искусство прѣзь послѣднитѣ години се опжти къмъ по-добра посока, та и днешнитѣ пръстени при всичко то че не можтъ се сравни съ ония отъ шестнайсетия вѣкъ, обаче пакъ иматъ си и тѣ привлѣкательностьта и хубостъта си. Нѣкои днешни златари дори сполучихъ да произведжтъ пръстени съ прошарени камъчета отъ голѣма хубостъ и якостъ.

Но и въ день днешенъ още повечето обръщатъ по-голѣмо внимание на материята, отъ която е направенъ пръстенътъ; а пѣкъ на разработката му малко внимание даватъ.

Г. М. Д.

Великденски разказъ

Отъ Марка-Вовчка.

(Продължение отъ брой 7-й)

Анна Федоровна, като я мѣмржли и укорявали отговаряла имъ, че купила брашно, защото било хубаво и че въ къщи всѣкога потрѣбвало. Богато ѝ се помолли да отетжни, тя дала на драго сърдце, безъ да отрича, на всѣка по единъ пудъ брашно. Тогава при неѣж отишле и останалитѣ — тя и на тѣхъ не отказала, само прибавила, че вече никому не може да, а безъ брашно останала само Глафира Ивановна. Глафира Ивановна знаеше, че брашното е било прикупено за да ѝ напакостватъ, но това извѣстие все пакъ я покърти и тя пролѣ още много сълзи; но элли захвана да се коси сърдцето на Алексѣя Петровичъ и по силно захвана той да тжжн. Впрочемъ на Глафира Ива-

новна скоро ѝ отмина; тя бѣше жена духовита, прѣд-приемчива енергична и начаса намисли какво трѣбва да прави. Тя проводи нароченъ човѣкъ при майка си съ писмо; описа ѝ всичко, каквото я е постигнало, молѣше я незабавно да я посѣвѣтва, какъ да постжни и да ѝ проводи хубаво брашно. Слѣдъ това повика ключницата си и ѝ каза: «да впрегнатъ, че припус-кай тоя часъ въ губернский градъ и довози брашно; ще ти дамъ десетъ рубли, ще ти отпусна на свобода, каквото искамъ ще ти дамъ, но безъ брашно се не връщай!» Ключницата начаса замина за губернский градъ съ четери коня. Глафира Ивановна сама отиде при Мошка: «ще ти дамъ каквато цѣна искашъ — намѣри ми брашно.» И Мошка, кой знай кждѣ исчезна да дири брашно.

Четвъртата недѣля на велики пости е вече на свършване. Въ четвъртъкъ на петата Мошка завърна ново съ брашно. Брашното хубаво, но влажно. Въ сжбота пратеника при майка ѝ тѣй сжщо се върна Майка ѝ и проваждаше брашно и пипеле, че ако по злощастие бабитѣ не станжтъ хубави, то да не показва видъ, че не сж станали хубави, а да отиджтъ при неѣж на гости по празниците. Ключницата се завърна въ вторникъ на шестата недѣля отъ губернский градъ и тѣй сжщо доведе брашно. Брашно имаме много и хубаво брашно, но само че бѣше малко влажно.

Глафира Ивановна не можеше да се остави на сждбата съ покорность, тя по цѣли дни се тревожаше, шеташе до отпаданне, плачеше и се косѣше. . . . А Алексѣй Петровичъ съвсѣмъ захладна отъ тия страхови и безспокоинства. То лепѣше отъ книги форми за бабитѣ, съ въздишки цѣлуваше ржцѣтъ на жена си и почти прѣстана да говори.

Анна Федоровна се приструваше на болна и никакъ не ходѣше. Който отиваше да я навѣсти, намѣрваше я въ стая съ затворени капаци, въ тъмнината. Само кандилце горѣше прѣдъ иконитѣ. Анна Федоровна сѣдѣше въ креслото блѣдна и печална: отъ високо произнесе на дума трепнаване, отъ всѣки шумъ и клопанне извикваше.

Настана страстната недѣля. Тогава се захваша сжщата мжжа. Прѣзь нея недѣля бѣлжжтъ весело ли пѣе канарейката; паятъ свѣщи на свѣтитѣ угодници и блѣднѣятъ и се отчайватъ, ако се срѣщнатъ съ калугеринъ или свѣщенникъ; тогава, Боже съхрани, да помянемъ въ къщи талжжма; а най-много се назятъ да се не истгвратъ да пожжлятъ. При такива литании, грижи и тревоги кой ще се сдържи?

— Трудно е за товѣ като се събѣятъ четжтъ особенна молитва.

Ако по тоя начинъ се минава тая недѣля въ тихи спокойни години, то какъ се я прѣкаралъ нея година въ Журбовка и Соковка?

На Великденъ бѣше топло като лѣтно врѣме мпишаше на брѣстови пжжкн; пролѣгната вода шумѣше, надички шуртѣха отъ всѣка ржтлинка. По небето се носѣха пролѣтни облаци; слънцето не грѣеше силно; а само топло; не ти се искаме да се скриешъ отъ него на сѣнка, а все да ти е, да се притекувамъ и поистягамъ.

Въ Саковската гостинна слънцето грѣе прѣзъ всичкитѣ прозорци; верѣдъ стаята има маса, дълга прѣдълга маса, покрита съ тънка бѣла завивка, на нея е сложена бабата . . . . Но какъ да опиша тая баба! Всѣки не може я описа хубаво.

«Тя бѣше кръгла, голѣма — прѣголѣма, съ блѣдно жилтъ цвѣтъ, а на височина като три годишно едро дѣте. Тя е легка, ужасно легка вѣрно по-вече отъ фунтъ не тежи, а може и по малко да е: тѣстото ѝ е шюплясто, като *тютю*; вкусътъ ѝ е сладъкъ, миризливъ и необикновененъ.»

Ето какъ се описваше тая баба въ едно писмо отъ А-скита околия и по добро описание не се е намѣрило.

Сега трѣбва да си въобразимъ, че тая баба стои на масата, а около масата обикалятъ Глафира Ивановна и Алексѣй Петровичъ; че покривкитѣ отъ диванитѣ и креслата сж снети; че подплатени съ нова тъмно — червена материя, тѣ се лъщатъ на слънцето, че на масата около бабата има всѣка и печени, разни пържени птици, салами, жамбони, сирене, печено агненце съ мпртово клонче въ устата и агненце направено отъ масло напичено съ сини ясни зряпорчета; боядисани яйца, смѣтанени кремъ, миндалени торти. . . . Между всичко това на високи фарфорени вазы, вина, лимбори и ракии въ бутилки и графини, сладка и шекери на кристални тарелки. . . . А Глафира Ивановна и Алексѣй Петровичъ ходѣтъ около масата.

Боже мой! Колко е хубава Глафира Ивановна съ пембяната си рокля! Какъ ѝ свѣтятъ очитѣ! Каква червенина на странитѣ ѝ! Каква и е усмивката! Колко е примѣненъ Алексѣй Петровичъ и е намирисанъ съ жасминъ. Боже мой, колко сж тѣ двамата весели и щастливи. Боже мой, какъ поглеждатъ тѣ бабата, а послѣ единъ другия! Тѣ само захващатъ разговорътъ си съ думи, а го продължаватъ съ усмивки и погледи, и веднага и двамата се замислятъ, знаете ли какъ се замислятъ хората, когато сж щастливи, за прѣмислилтѣ бури съ усмивка на лицето? . . .

— Ти разбирашъ ли това, Алѣоша, говореше Глафира Ивановна, но при всичко това ти това не си испитала сама . . . . азъ го испитахъ . . . . като я сложиха въ пещта, азъ колѣничихъ: мисляхъ си не можъ приживѣ! паднахъ и не можъ да стана . . . .

— Охъ, Глашечко! Менѣ ми е много драго! говорѣше Алексѣй Петровичъ. Погледни каква стана! не, ела тука отъ тоя жгълъ погледни, какъ е?

Отиваха гледаха отъ жгълтъ, ситиъ отиваха — любуваха се отъ далечъ, отъ другитѣ стая, послѣ пакъ отъ жгълтъ. Захванаха да имъ идатъ съседитѣ да ги поздравятъ за празника. Който ни влѣзи, спира се прѣдъ вратата като вѣонашъ . . . слѣдъ това се захващатъ въсклицания, послѣ похвали. . . . А нѣкой просто се слухваха: тихо сѣдаха подпирала си главата съ ръка и говоряха: «не, това на нищо не прилича!» Нѣкой не знаеха на какъ да гледжтъ и отиджтъ: то тичаха къмъ бабата, то къмъ Глафира Ивановна и само охкаха

Бабата наричаха чудна, дивна; Глафира Ивановна

наричаха роза, султанка; а единъ помѣщикъ, който обичаше да тълкува за мохамета, я нарече гурня. Алексѣй Петровича питаха: защо ви е дадено такова щастие, Алексѣй Петровичъ?

Ужасенъ шумъ и вълнение се бѣха подигнали.

Когато въ Саковна послѣ тържеството и трудоветѣ всичко спѣше у съседитѣ нѣкой не си склонилъ очитѣ; тамъ тълкуваха и разговорѣха. Отъ начало говорѣха мжжетѣ и женитѣ, ситиъ мжжетѣ млѣбнаха, а женитѣ почти до разсъмнѣване не прѣстанаха да дрънкатъ; тѣ укоряваха мжжетѣ, че сж готови въ всичко на свѣтътъ да се увличжтъ; че мжжетѣ мухата правятъ на слонъ, че сж подигнали врѣва, Богъ знай, за какво, и че не заслужава за това у да се приказва.

На другия денъ на празника при Глафира Ивановна додоха дамитѣ. Дамитѣ всѣкога правятъ визита само на втория денъ; но всѣкога гледжтъ чинѣтъ, богатството, годинитѣ, отдавнашното омжжанне, съ една дума на всичко, което можтъ, — сега всичко бѣше забравено и почти всички отидоха първи при Глафира Ивановна. Усидѣха въ къщи само най твърдитѣ и каленешитѣ

Дамитѣ влѣзваха въ гостинната и най-напрѣдъ бабата не заблѣжваха и ни учудване, ни въсторгъ не показваха. Нѣкой говоряха на Глафира Ивановна: «Вашата баба, Глафира Ивановна, е прѣкрасна!» но съ такъвъ гласъ, като че бабата е най-никаква. Други говоряха: «откровенно да се призная, азъ не съмъ домакиня, — не можъ да се принесж въ жертвата на готварницата — азъ чета разни книги». . . . Трети само си мижуряха очитѣ, четвърти само се усмиваха. Нѣмаше ни шумъ, ни видимо вълнение: напротивъ, дамитѣ станаха нѣкакъ си по небрежни, по студени. Тѣ сидѣха и говоряха за канавенитѣ узоръ, въспомнѣяха миналата зима; като че и забравиха да мислятъ за тюлената баба. . . .

Но Глафира Ивановна бѣше весела и щастлива; тя съзнаваше каква баба стои на масата ѝ, знаеше каква буя е въ думата на дамитѣ подъ видимото равнодушие.

Между това догдѣто дамитѣ сидѣха у Глафира Ивановна въ гостинната и разговоряха небрежно, при Глафира Ивановна дойде единъ познаникъ отъ нейната околия тоя сжщия помѣщикъ, който прѣвъ смутѣ Анна Федоровна съ разказитѣ си за тюлевата баба.

Той влѣзе въ гостинната спрѣ се и почна да гледа бабата. Той я гледаше като човѣкъ, който не единъ пжтъ е виждалъ чудо, гледаше безъ учудване и безъ тревога, а спокойно и съ радостъ. Послѣ се приближи при Глафира Ивановна цѣлуна ѝ ржцетѣ и се поклонѣ и на другитѣ дами.

— Чухъ и азъ за вашитѣ страдания съ брашното, Глафира Ивановна, каза гостътъ, — но въ васъ не се съмнихъ, всички се съмниха, но азъ, не! Азъ всички успокоявахъ, майчице, азъ знаяхъ на кого се надявамъ!

Глафира Ивановна весело се усмиваше на гостѣтъ и го каняше.

Дамитѣ спорѣдъ характера си, единъ тѣй сжщо сѣ усмиваха, други очитѣ си мижяха, трети захващаха да си шпѣнжтъ, четвърти питаха гостѣтъ:

«Какъ сте, Петръ Димитричъ?»

Петръ Димитричъ се приближи до бабата и каза: «прѣкрасна!», сетнѣ се исправи верѣдъ гостината, погледна всички и захвана да говори съ половинъ гласъ:

Само че съ тая баба вий напасяте смъртенъ ударъ на една личность отъ тукашната околия.

Глафира Ивановна се засмѣ и помоли да ѝ каже, на кого? Дамитѣ се исчерпиха и пакъ, всѣка спорѣдъ характера си, коя въз да се усмихва, коя да си шурп очитѣ, коя охна, коя викна, а нѣкой станаха и попитаха Петра Димитрича.

— Петръ Димитричъ, какво подразумявате подъ това и кого?

— Азъ не говоря за тука присѣтствующитѣ, каза Петръ Димитричъ.

— Това не е отговоръ, — говорете направо! кажете кого именно вий подразумявате? загърмяха отъ всички страни.

— Да. Петръ Димитричъ разбира се, щеда каже, забръмчаха съ подмиляване други гласенца. Димитричъ е добъръ!

— Но аго пакъ вий ме издадете? каза Петръ Димитричъ.

— Какъ е възможно! Какво мнѣние имате за ме-

не! Кълна ви се, че шомъ като чуя, ще го забравя! Вий можете да бждете увѣрени! По скоро ще да умрѣ! се спинаха дамскитѣ увѣрени.

— Нанесенъ е ударъ на Анна Федоровна Журбова, високо каза Петръ Димитричъ. Да. Но мъжътъ ви тя ви е роднина, Глафира Ивановна, но грѣхътъ нѣма защо да се крпе.

Глафира Ивановна цѣла поблѣднѣ.

— Разказвайте! разказвайте! викнаха дамитѣ Съднете и разказвайте!»

Петра Димитрича се накараха да сѣдне. Дамитѣ тѣй сжщо сѣднаха, сгърнаха си ржичкитѣ, протегнаха си шийкитѣ и се наостриха да слушътъ

Впрочемъ нѣкой слѣдѣха и гледаха важно. Глафира Ивановна се исправи до Петра Димитрича. Тя нищо не му рече, стоеше и само въ лицето се мѣнуваше.

— Азъ дохаждахъ въ пашата околия по работата си, три недѣли прѣди свадбата на Глафира Ивановна и тогава за малко се поотбихъ при Анна Федоровна. Знаѣж я, каква е домакиня, и каква страсть има къмъ печеншето на бабитѣ.

Дамитѣ се поусмивнаха.

(Слѣдва).

ОТКРЫТА ПОДПИСКА НА 1898 ГОДЪ НА ЖУРНАЛЪ

XIV ГОДЪ ИЗДАНИЯ 1898 г.

Н О В Ъ

XIV ГОДЪ ИЗДАНИЯ 1898 г.

иллюстрированный двухнедельный вѣстникъ современной жизни, политики, литературы, науки, искусства и прикладныхъ знаний

ЗА 24 РУБЛЯ

безъ всякой доплаты за пересылку премій, подписчики «НОВИ» получаютъ въ 1898 году, съ доставкою за границу, слѣдующія шесть изданій:

1) ЖУРНАЛЪ Н О В Ъ 24 выпуска въ форматѣ наибольшихъ европейскихъ иллюстрацій.	2) ОСОБЫЙ ИЛЛЮСТРИРОВАННЫЙ ОТДѢЛЪ МОЗАИКА (24 выпуска) составляющій какъ бы самостоятельный журналъ по прикладнымъ знаниямъ, вмѣщающій въ себя 16 рубрикъ	3) ЖУРНАЛЪ ЛИТЕРАТУРНЫЕ СЕМЕЙНЫЕ ВЕЧЕРА (Отдѣлъ для семейнаго чтенія) 12 ежемѣсячныхъ книжекъ романовъ и повѣстей.
4) ВОСЕМЬ ПЕРЕПЛЕТЕННЫХЪ ТОМОВЪ полнаго собранія сочиненій П. И. МЕЛЬНИКОВА (АНДРЕЯ ПЕЧЕРСКАГО)	5) ЧЕТЫРЕ ПЕРЕПЛЕТЕННЫЕ ТОМА полнаго собранія сочиненій ВЛ. ИВ. ДАЛЯ (Казака Лугаискаго)	6) ДВѢ РОСКОШНО ПЕРЕПЛЕТЕННЫЯ КНИГИ, формата in-folio, „ЖИВОПИСНОЙ РОССИИ“ позвищенные описанію МОСКВЫ и Москв. промышлен. обл.

ГODOVAYA ПОДПИСНАЯ ЦѢНА за всѣ вышеобъявленные изданія съ пересылкою за границу **24 РУБ.**

Согласно почтовымъ правиламъ за пересылку двухъ книгъ «Живописной Россіи» уплачивается только до русской границы. Дальнѣйшая пересылка ихъ производится на счетъ подписчика, при чемъ плата за нее взыскивается на мѣстѣ назначенія, по иностранному почтовому тарифу, одновременно съ доставленіемъ книгъ. Разерочка платежа допускается, при чемъ при подпискѣ должно быть внесено не менѣе 6 руб.; остальные же деньги могутъ высылаться по усмотрѣнію подписчика ежемѣсячно, до уплаты всѣхъ 24 руб. При подпискѣ въ разерочку безплатныя преміи высылаются только по уплатѣ всей подписной суммы.

Къ свѣдѣнію гг. новыхъ подписчиковъ не получавшихъ «НОВИ» въ 1897 году.

Лица, не состоявшія подписчиками «НОВИ» въ 1897 году и не имѣющія еще первой половины СОЧИНЕНІЙ АНДРЕЯ ПЕЧЕРСКАГО и первой половины СОЧИНЕНІЙ В. И. ДАЛЯ, могутъ, подписываясь на «НОВИ» въ 1898 году, получить первые шесть томовъ (т. е. томы 1 по 6) сочиненій А. Печерскаго и первые шесть томовъ (т. е. томы 1 по 6) сочиненій В. И. ДАЛЯ, вмѣсто томовъ, выдаваемыхъ въ 1898 году прежнимъ подписчикамъ. Вторая же половина сочиненій, какъ А. Печерскаго,

такъ и В. И. ДАЛЯ, будетъ выдана этимъ новымъ подписчикамъ въ 1899 году, въ чемъ редакція теперь же и принимаетъ передъ ними обязательство.

Новые подписчики на „НОВИ“ 1898 года, т. е. лица, не бывшія подписчиками на журналъ въ минувшемъ 1897 г., при уплатѣ за 1898 г. 40 рублей, вмѣсто 24 руб., могутъ получить въ 1898 г.

всѣ 14 томовъ полнаго собранія сочиненій Андрея Печерскаго
всѣ 13 томовъ полнаго собранія сочиненій В. И. ДАЛЯ,

а также и тѣ двѣ переплетенныя книги „Живописной Россіи“, которыя выдавались подписчикамъ въ 1897 году; значить, вмѣсто двухъ книгъ „Живописной Россіи“ они получаютъ четыре переплетенныя книги этого изданія, и, вмѣсто 12 томовъ сочиненій А. Печерскаго и В. И. ДАЛЯ, 24 тома.

Отъ гг. болгарскихъ подписчиковъ, подписка на „НОВИ“ принимается у г. Хр. М. Златоустова въ Бургасъ (Болгарія) и въ главной конторѣ періодическихъ изданій. Товарищества М. О. Вольвъ въ с. Петербургъ (Россія) Гостиный дворъ № 21.

Подробныя объявленія высылаются изъ С. Петербурга безплатно по первому требованію.

Разни.

Съ особена радост се научаваме, че отъ както се отстра- ни отъ прѣдсѣдателското кресло на женското дружество «Майка», Г-жа Д-ръ Желѣзкова и пое управлението му Г-жа Бакърджиева, дружеството почнало да влезе въ нормалния си пѣтъ и да въстанови изгубения си отъ бившата му прѣсѣдателка престижъ. Ине много пѣти бѣхме ка- зали, че противъ дружеството нѣмаме нищо, а само сме противъ ония, които възползувайки се отъ дадената имъ власть злоупотрѣблявали тая власть и подъ бу- лото на *общо добро* прокарватъ нѣкои свои задни цѣ- ли. Сжщо приятно ни да съобщимъ, че слѣдъ отмахва- нието на неспокойния и постоянно въ растревожено положение духъ, и стопанското училище на това друже- ство много добръ вървѣло. Отъ наша страна като съ- радваме прѣдсѣдателката и новото настоятелство на това дружество, съвѣтваме, щото да не оставятъ безвни- манне показанитѣ въ протокола на послѣдната провѣ- ривша комисія безъ докуменъ суми. Но да ги изискатъ по сждебенъ начинъ отъ Г-жа Желѣзкова, ако тя доб- роволно не ги внесе па да не заблуждава хората че смѣт- китѣ ѝ биле редовни. Грѣхота е отъ Бога да се

събиратъ съ толкова трудъ отъ бѣдни хора за по- магане бѣднитѣ пари и да се изгубятъ подъ разни прѣдлози.

При това сега вече двѣте женски дружества как- то и училищата имъ може да се присѣдинятъ и ра- ботятъ солидарно. За това вече било направено, как- то се научаваме. нуждната потетжика. Ще се повѣримъ пакъ.

— На 25-й м. м. въ града ни стапа стачка отъ едно множество жени, които събрали наедно искаха отъ градско общ. управление да имъ се даде хлѣбъ и се забрани износа на житото.

Съдържание.

По женско образование. — Г-жа Seceria. — Ръко- пѣтъ. — История на прѣстѣла. — Великденски разказъ. — Разни. — Обявления.

ЗЛАТЕНЪ МЕДАЛЪ отъ Парижкото изложение 1887 г.

ПРѢДИ ПОСЛѢ

ПОСТОЯННО МЛАДИ!

Водата Rider прѣмахва въ 48 часа малкитѣ на- бръчканиости край очитѣ, както и ония на бузитѣ и бредата, които угрозаватъ женитѣ въ 40 год. та дава вѣчна младостъ. Пратѣте 3.50 и до М. Clanda), direct, rue St. Pantaléon 3, Toulouse. (France) Малки стѣкленици за опитъ 0.90 лн.

ЗАМѢНЪТЕ ДОЛНИТѢ СИ ДРѢХИ:

ФАНЕЛИ ПАНТАЛОНИ

СЪ ФРАНЦУЗКИЯ ХИГИЕНИЧЕНЪ ПЛАТЪ

ОТЪ ДОКТОРЪ РАЗЮРЕЛЪ

ТЪКАНИ СЪ ТУРФНА ВАТА

Единичко средство противъ ревма- тизмъ и настивание, антисептически и ползвателни.

ЕДИНСТВЕНЪ ДЕПОЗИТЪ ВЪ ВАРНА

ВЪ МАНИФАКТУРНИЯ МАГАЗИНЪ

ХАДЖИМЕТРО ХРИСТОДУЛОВЪ & С^{ИЕ}

БИВША КЖЩА ПАРУШЪ ГЕОРГИЕВЪ & С^{ИЕ}

ОСНОВАНА НА 1838 ГОД.

Годишенъ абонаментъ:

за абон. въ Т.-П. станции — на списанието . . .	л. 3.—
— и списанието съ притурката . . .	" 5.50
III за абон. на право въ Дирек. — на списанието . . .	" 4.—
на списанието съ притурката . . .	" 7.—
III за странство — на списанието . . .	" 5.—
— на списанието съ притурката . . .	" 9.—

Отговорникъ: А. Петровъ

Въникло, що се отнася до списанието или притурка а непраща се съ адресъ: До Дирекцията на «Женския Свѣтъ» ул. Войнишка № 122 — Варна.

Писма неплатени не се приематъ.

Всѣкакви обявления, относящи се до госпожи и госпа- жини, приематъ се.

Правото на записъ. въ Т. П. стан. се плаща отдѣлно отъ абон.

Печатница Л. Нитче — Варна